

Arrest

nr. 223 782 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 31 mei 2011 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 1 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Tijdens een medisch onderzoek van 24 augustus 2011 wordt vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 14 oktober 2013 om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren, maar hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoeker wordt op 14 juni 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel wegens verkrachting gepleegd op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging van een wapen of een erop gelijkend voorwerp en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

1.5. De commissaris-generaal beslist op 27 april 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Kaboel en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Bij arrest van 8 april 2019 met nr. 219 544 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Bij aangetekende brief van 18 april 2019 wordt verzoeker erop gewezen dat een onderzoek loopt waarbij wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf. Er wordt hem verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen.

1.8. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 7 mei 2019 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 juni 2019 stelt verzoeker tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 234 008.

1.9. Op 25 juni 2019 neemt de gemachtigde van bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Demerdal-DSZ op 25/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp. Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene verklaart aan de PZ Demerdal-DSZ dat hij geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Betrokkene verklaart eveneens niet ziek te zijn. Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 29/04/2019 geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben, wel een echtgenote in Afghanistan, net als een moeder, 2 broers en een zus. Betrokkene verklaart eveneens niet ziek te zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 octies) van 07/05/2019 hem ter kennis gegeven op 14/05/2019. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 octies) van 07/05/2019 hem ter kennis gegeven op 14/05/2019. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 29/04/2019 betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, niet te kunnen terugkeren omwille van het gebrek aan veiligheid waar hij in Afghanistan woonde. Hij verwees naar de terreur door de Taliban en het vermeende feit dat niemand zijn individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. Hij gaf aan dat dit zo voor overal in Afghanistan is en hij nergens veilig bent. Tot slot gaf hij aan dat de Afghaanse samenleving hem niet meer als één van hen beschouwt, maar als christen, vermits hij hier in België al 8 jaar woont, vele jaren naar school bent gegaan en hier ook al verschillende jaren werkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene van oordeel was dat hij in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Het concludeerde dat hij mag worden teruggeleid naar Kaboel en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die betrokkene gedurende zijn verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door hem aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Betrokkene werd gehoord op 26.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van de fair play.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Verweerder stelt:

Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2019 die aan hem betekend wordt op 14.5.2019.

Er werd geen termijn van een tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat de termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Verzoeker meent dat verweerder zich schuldig maakt aan een verkeerde voorstelling van de feiten om haar foutieve handeling te motiveren.

Verzoeker heeft wel gevolg gegeven aan dit bevel door tegen dit bevel in beroep te gaan.

Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar een kopie van het verzoekschrift en een beschikking tot de betaling van rolrechten. (stuk 2)

Verzoeker meent dat hij op het moment van de vasthouding nog steeds in het bezit was van zijn verblijfskaart.

Deze verblijfskaart was nog niet ingetrokken door de gemeente.

Verzoeker meent dat verweerder hem onmenselijk en vernederend behandelde door hem op z'n wijze op te sluiten.

Verzoeker meent dat hij het recht heeft om de uitkomst van het arrest van uw Raad over de beslissing van 7.05.2019 van de DVZ te kennen.

Verzoeker meent dat hij het recht heeft om een uitnodiging te ontvangen van de gemeente om zijn verblijfskaart af te geven.

Verzoeker meent dat hij het recht heeft om daarna, indien het arrest van uw raad zijn vordering mbt de beslissing van 7.05.2019 afwijst, een termijn van een tot zeven dagen tijd krijgt om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn fundamentele rechten die door de verweerder geschonden is.

Verweerder verzoekt uw Raad om dergelijke wantoestanden een halte toe te roepen.

Verzoeker meent dat hij 8 jaar in België woont en hij heeft en een diepgewortelde sociale relatie opgebouwd.

Het verblijf van verzoeker was geen precair of illegaal in België zodat hij een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM kan hebben.

Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening gehouden heeft met het lang verblijf en vervreemding van verzoeker van het land van herkomst.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij als zelfstandige in België functioneert. (stuk 3)

Verzoeker meent dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van

de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin het volgende staat: Het is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

(RvS 22 december 2010, nr. 210.029),

Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat: Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

RvV 220568 van 30 april 2019

Verzoeker heeft in 8 jaar verblijf een zeker privéleven opgebouwd. Verzoeker is nooit teruggekeerd naar het land van herkomst in die periode.

Verzoeker meent dat verweerster de feiten minimaliseert of nalaat om ze volledig te vermelden. Verzoeker is als minderjarige naar België gekomen. Verzoeker is amper 16 jaar toen ze naar België kwam. Verzoeker heeft zich volledig in België ontwikkeld.

Door de oorlog in het land van herkomst was het onmogelijk voor verzoeker om zich volledig te ontwikkelen.

Verzoeker heeft deze kans in België gekregen en met 2 handen gegrepen. Dit blijkt uit de voorgelegde stukken aan verweerster naar aanleiding van de beslissing van 7.5.2019.

Verzoeker meent dat hij een sociale en culturele banden heeft met België door de opvoeding die hij als minderjarige in België gekregen heeft.

Verweerster verwijst naar de veroordeling door de correctionele rechtbank om haar beslissing te motiveren.

Verzoeker excuseert zich voor de fouten die hij begaan is en waarvoor hij trouwens gestraft is.

Verzoeker meent dat hij een mens is en dat hij zijn lesje geleerd heeft.

Verzoeker hoopt dat hij een tweede kans krijgt om zijn leven verder op te bouwen.

Verzoeker meent eveneens dat verweerster ten onrechte de motivering van de strafrechter gebruikt om haar beslissing te motiveren.

Strafrecht is iets zeer speciaals. U zal geen enkel vonnis vinden waar een strafrechter mooie woorden schrijft over een verdachte.

De motivering van een strafvonnis is om de beslissing van een strafrechter te rechtvaardigen. De argumentatie van een strafrechter mag niet gebruikt worden om een administratieve beslissing van de DVZ te motiveren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het volgende arrest van uw Raad waarin het volgende gezegd wordt: De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4, & 1, c vv., rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijke gelden 'materieële' schade betreft de diefstal van een GSM – toestel en een Chanel handtas op 30 oktober 2016 van een twee vrouwen waarbij de twee personen in hun gezelschap verwond werden. Drie personen waren licht gekwetst en het vierde slachtoffer was zeven dagen werk onbekwaam.

(...)

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, in is de Raad in casu van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarover zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, & 1 c vv.

RvV 214 315 van 19 december 2018

Verzoeker wilt nogmaals zijn daden niet goedpraten. Verzoeker heeft enorm spijt van wat hij gedaan heeft.

Verzoeker meent dat een strafrechter een misdrijf als bijzonder ernstig kwalificeert om haar vonnis te motiveren.

Dergelijke motivering mag geen vrije brief zijn voor verweerster, het CGVS en uw Raad om een einde te stellen aan een statuut of verblijf.

Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker is als minderjarige vertrokken en hij is nooit in Kaboel geweest.

Verzoeker is een Pashtoun die Pashtou spreekt. In Kaboel is de voertaal Dari.

Hoe kan hij in Kaboel overleven?

De bestreden beslissing heeft dit element helemaal niet onderzocht.

Bij de toekenning van de sub beschermingsstatus was het CGVS van oordeel dat er geen IVA voorhanden is voor verzoeker in Kaboel.

Het is niet redelijk om nu na 8 jaar verblijf in België te stellen dat er wel een IVA voorhanden is in Kaboel.

8 jaar gelden kwam verzoeker vers vanuit Afghanistan naar België. Toen oordeelde het CGVS dat er geen IVA voorhanden is.

Men hoeft geen rechtsgeleerde te zijn om te beseffen dat de wereld op zijn kop is wanneer men na een verblijf van 8 jaar in België oordeelt dat er wel een IVA in Kaboel voorhanden is.

8 jaar geleden was alle buitenlandse troepen aanwezig in Afghanistan. President Karzai was aan de macht en de situatie was duizend keer veiliger dan vandaag.

Toen heeft verzoeker sub beschermingsstatus gekregen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij zich niet in Kaboel kan vestigen:

5 February 2018 | AI – Amnesty International

Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German)

Februar 2017 starben bei einem Angriff der Taliban auf eine Schule im ländlichen Raum der Provinz Laghman zwei Schüler, sieben wurden verletzt.²² In der Provinz Herat kamen am 27. Mai 2017 bei der Explosion eines Sprengsatzes in einem Kleinbus mindestens 13 Menschen ums Leben, acht weitere wurden verletzt. [...] 5415610&s=afghanistan/ 24 Reuters, Suspected bomb kills seven outside historic mosque in Afghanistan's Herat, 6. Juni 2017, Abrufbar unter: <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews>

25 DW, Mindestens 24 Tote bei Bombenanschlag in Kabul, 24. [...] 5415610&s=afghanistan/ <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews>

Entführungen werden aber nicht nur durch regierungsfeindliche Gruppen durchgeführt, sondern auch durch kriminelle Gruppen.⁷³ Von staatlichen Akteuren kann gegen diese Übergriffe kein Schutz erwartet werden.⁷⁴ Die Provinz Herat ist beispielsweise ganz besonders von Entführungen betroffen, die sich oftmals an Geschäftspersonen oder ihre Familienangehörigen richten, um Geld zu erpressen. [...] Abrufbar unter: <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314> 190 Jawed Zeyartjahi, 11 Dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-02-2018.pdf

According to ALCS 2016-17 44.6 % of the Afghan population – 13 million people – are very severely to moderately food insecure.²⁵⁴ Food insecurity increased from 30.1 % in 2011-12 to 44.6 % in 2016-17 with an increase in all residence population groups, the highest rise being observed in the rural areas.²⁵⁵ The highest percentage of food insecure people is reported in the Eastern region (59.7 %), followed by the North (54.9 %), North-east (50.5 %) and the Central Highlands (49 %). Jawzjan, Paktya, Takhar, Badakshan, Nangarhar, Uruzgan, Nuristan, Samangan, Balkh and Laghman showed very high food insecurity (above 60 %) while high food insecurity (40.1-60 %) was observed in Ghazni, Kunduz, Zabul, Herat, Daykundi, Badghis, Kandahar, Faryab, Ghor and Sar-e-Pul. The third category – 30.1-40 % food security – included Parwan, Nimroz, Kunarha, Bamyan and Wardak while Panjshir, Khost, Kabul, Farah, Kapisa, Helmand and Logar were 20.1-30 % food insecure. Only Paktika and Baghlan had less than 10 % food-insecure population.²⁵⁶ The employment status of the head of household had a significant impact on food security: households with an employed head are less food insecure (41.5 %) compared to those where the head of household is underemployed (47.2 %), unemployed (50.8 %) or inactive (51.5 %).²⁵⁷

6.2 Food security for IDPs and returnees

According to FEWS (Famine Early Warning System), poor food security is increasingly concentrated in drought and conflict-affected areas. Many people displaced from rural areas worked in agriculture meaning that their crops and small livestock were left unattended or unharvested. For them the destruction of property and also the disruption of normal livelihoods add to the immediate impact of displacement making it difficult to recover and meet basic needs in the medium term.²⁶¹

The joint study on IDPs by NRC, IDMC and Samuel Hall found that 71 % of respondents listed the lack of food and water as one of their three main challenges. The situation was more severe in Kabul, Kunduz and Herat compared to Kandahar and Nangarhar. The study also found no correlation between

https://www.ecoi.net/en/file/local/2005343/EASO_COI_Afghanistan_KSEI_April_2019.pdf

Hoe kan verzoeker zich in Kaboel vestigen waar mensen aan honger lijden?

Verweerster heeft deze menselijke aspecten van dit dossier totaal over het hoofd gezien.

Lust but not least: het volgende:

February 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles

Afghanistan

Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation

No reasons for return to Afghanistan; ECRE's recommendation for a suspension of returns to Afghanistan due to the security situation there and the unfairness of asylum decision-making in Europe (Expert Opinion or Position, English)

<https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>

Verzoeker meent dat in zijn geval geen sprake is van het risico op onderduiking. Verzoeker meent dat hij over een vast werk en adres beschikt.

Wat betreft de terugleiding naar de grens verwijst verweerster naar de beslissing van het CGVS en de DVZ.

Verzoeker meent dat dit geen vrije brief mag zijn voor verweerster om hem op te sluiten met het oog op uitwijzing.

Uw Raad heeft nog geen uitspraak gedaan over de beslissing van de DVZ en verzoekers verblijfskaart nog niet ingetrokken is.

Verweerster heeft nagelaten om een onderzoek te doen over de terugkeermogelijkheid van verzoeker naar het land van herkomst na een verblijf van 8 jaar in België.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij zich niet in Afghanistan kan vestigen:

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders

2 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population (predominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oegavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb

Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board

Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled “Afghanistan overview”, states: “The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in

Kabul and Herat

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

5 February 2018 | AI – Amnesty International

Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German)

Februar 2017 starben bei einem Angriff der Taliban auf eine Schule im ländlichen Raum der Provinz Laghman zwei Schüler, sieben wurden verletzt.²² In der Provinz Herat kamen am 27. Mai 2017 bei der Explosion eines Sprengsatzes in einem Kleinbus mindestens 13 Menschen ums Leben, acht weitere wurden verletzt. [...] 5415610&s=afghanistan/ 24 Reuters, Suspected bomb kills seven outside historic mosque in Afghanistan's Herat, 6. Juni 2017, Abrufbar unter: <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> 25 DW, Mindestens 24 Tote bei Bombenanschlag in Kabul, 24. [...] 5415610&s=afghanistan/ <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews>

<https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> Entführungen werden aber nicht nur durch regierungsfeindliche Gruppen durchgeführt, sondern auch durch kriminelle Gruppen.⁷³ Von staatlichen Akteuren kann gegen diese Übergriffe kein Schutz erwartet werden.⁷⁴ Die Provinz Herat ist beispielsweise ganz besonders von Entführungen betroffen, die sich oftmals an Geschäftspersonen oder ihre Familienangehörigen richten, um Geld zu erpressen. [...] Abrufbar unter: <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314> 190 Jawed Zeyartjahi, 11 Dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-02-2018.pdf

12 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] - Children: The Afghan National Police (ANP), Afghan Local Police (ALP), Haqqani network, Hezb-e-Islami of Gulbuddin Hekmatyar (HiG) and Taliban forces have been identified by the UN Secretary-General as persistent perpetrators of the recruitment and use of children in armed conflict. The recruitment and use of children is significantly more prevalent in the ALP than the ANP. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in

the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oegavn.pdf

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke en objectieve wijze te motiveren. De handelingswijze en de gevolgen ervan komt neer op een schending van artikel 3 EVRM".

3.3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt gewezen op de veroordeling van 14 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel wegens verkrachting gepleegd op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging van een wapen of een erop gelijkend voorwerp en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Verweerder leidt uit de gepleegde feiten een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid af die maakt dat het niet valt uit te sluiten dat verzoeker naar de toekomst toe dergelijk gedrag zal herhalen.

Er wordt verder vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben en dat zijn echtgenote, moeder, twee broers en zus verblijven in Afghanistan. Hij gaf niet aan ziek te zijn.

Er wordt verzoeker verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van een risico op onderduiken en het reeds vastgestelde gevaar voor de openbare orde. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd aan de hand van het criterium 4° van de in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde objectieve criteria om het risico op onderduiken vast te stellen. Dit criterium handelt over de vaststelling dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden. Verweerder verduidelijkt dat verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2019, hem ter kennis gegeven op 14 mei 2019. Hij stelt dat mag worden verwacht dat een termijn van minder dan zeven dagen verzoeker evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Er wordt verder ingegaan op de door verzoeker in het kader van het hoorrecht naar voor gebrachte verklaringen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van een gebrek aan veiligheid waar hij in Afghanistan woonde en de terreur van de Taliban. Hij stelde dat niemand zijn individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. Hij verklaarde nog dat hij nergens in Afghanistan veilig is. Hij betoogde verder dat de Afghaanse samenleving hem als christen beschouwt, nu hij reeds 8 jaar in België woont, vele jaren naar school is gegaan en hier vele jaren heeft gewerkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. Verweerder antwoordt hierop dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt en dat hij mag worden teruggeleid naar deze stad en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder merkt nog op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker gedurende zijn verblijf in België heeft opgedaan niet verloren zullen gaan en deze door hem kan worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Verzoeker betoogt dat niet wordt geduid waarom zijn lang verblijf niet opweegt tegen een verwijderingsmaatregel. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat verweerder in zijn eerdere beslissingen van 7 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten reeds rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België en heeft toegelicht waarom dit het nemen van deze beslissingen niet in de weg staat. Verzoeker heeft kennis gekregen van deze beslissingen en kent dus de hierin opgenomen motieven.

In zoverre verzoeker een motivering verwachtte omtrent zijn vervreemding van het land van herkomst en zijn “*verwestersing*”, merkt de Raad op dat verweerder in dit verband heeft verwezen naar de beoordeling door de commissaris-generaal in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft in de stad Kaboel en dat hij naar deze stad mag worden teruggeleid. In deze beslissing kan ook reeds worden gelezen dat verzoeker door te wijzen op de duur van zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn tewerkstelling geen elementen aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij als gevolg van deze integratie een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder was in de bestreden beslissing ook van mening dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker tijdens zijn verblijf in België opdeed door hem net kunnen worden aangewend om zich elders te vestigen en te integreren.

De voorziene motivering is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Prima facie kan geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist het gegeven niet dat hij in België geen gezins- of familieleven heeft. Hij beroept zich wel op een privéleven in België.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij als minderjarige naar België is gekomen. Hij stelt dat dan ook moet worden aangenomen dat hij zich volledig in dit land heeft ontwikkeld. Hij wijst op sociale en culturele banden met België door de opvoeding die hij als minderjarige in dit land heeft gekregen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij minderjarig was toen hij naar België kwam. Verzoeker werd kort na zijn komst naar België onderworpen aan een medisch onderzoek om zijn leeftijd te bepalen. De conclusie van dit medisch onderzoek, dat plaatsvond op 24 augustus 2011, luidde dat verzoeker ouder was dan 18 jaar. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoeker stelt verder dat hij tijdens zijn verblijf van 8 jaar in België een “*diepgewortelde sociale relatie*” heeft opgebouwd. Hij benadrukt dat zijn verblijf niet precair of illegaal was, zodat hij een gerechtvaardigde verwachting op toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan hebben.

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze deze “diepgewortelde sociale relatie” verduidelijkt.

Zelfs aangenomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België gedurende ongeveer acht jaar een privéleven heeft opgebouwd, kan niet ernstig worden betwist dat de inmenging in dit privéleven een wettelijke basis heeft en de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. Er moet verder worden aangenomen dat verweerder in zijn beslissingen van 7 mei 2019 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten hieromtrent reeds een belangenafweging heeft gemaakt. In deze beslissingen kan worden gelezen als volgt:

“U werd op 17/04/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een attest Maatschappelijke Oriëntatie, een attest van heraanmelding bij het onthaalbureau voor inburgering, een inburgeringscontract voor de inburgeraar die onder de inburgeringsplicht valt, een attest van inburgering, een attest van aangifte van een nieuwe medewerker d.d. 01/10/2014, loonfiches voor de periodes 01/10/2014-31/10/2014; 01/11/2014-30/11/2014; 01/12/2014-31/12/2014; 01/01/2015-31/01/2015 en 01/02/2015-28/02/2015, een aanvraag tot hulpverlening bij het Sociaal Huis van Tongeren d.d. 22/11/2016, diverse loonfiches van het OCMW Tongeren, een geboorteakte d.d. 19/03/2019, een betalingsbericht ten gevolge de uitspraak van de Correctionele Rechtbank te Brugge van 14/06/2016, een vergunning strafonderbreking van de gevangenis te Hasselt d.d. 17/10/2016, een bericht van voorlopige invrijheidstelling d.d. 17/04/2017, een medisch attest bij fysiek geweld d.d. 17/10/2016, een document inzake activering van elektronisch toezicht, 2 dagvaardingen voor de Correctionele Rechtbank te Brugge, een document van de Politiezone Tongeren-Herstappe met een geschreven verklaring d.d. 19/10/2016, een schrijven van het openbaar ministerie d.d. 12/01/2016, een kopie van uw verblijfstitel, deelcertificaten inzake NT2, een kopie van een Afghaanse huwelijksakte, een bijlage uit het Belgisch Staatsblad d.d. 03/03/2017 inzake de Besloten Vennootschap met beperkte aansprakelijkheid ‘Sadaat’, bewijzen van aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit d.d. 16/03/2017 en 08/04/2019, een kopie van uw nationaal Afghaans paspoort, een kopie van uw Afghaanse taskara, een formulier C4-werkloosheidsbewijs van de RVA, loonfiches van de bvba Hassin.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 01/06/2011 verklaarde dat u het Rijk op 31/05/2011 binnenkwam, met andere woorden ongeveer 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven. Daarnaast gaf u aan diverse deelcertificaten Nederlands voor anderstaligen te hebben behaald. Tot slot verklaarde u diverse tewerkstellingen te hebben genoten, meer bepaald bij een carwash in Turnhout en Hasselt, bij een rusthuis in Tongeren, bij een carwash en pizzeria in Scherpenheuvel en tot slot als zelfstandige. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse documenten voor, waaronder: een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, deelcertificaten NT2, loonfiches, bewijzen van inschrijving als zelfstandige en een bijlage uit het Belgisch Staatsblad.

We wijzen er op dat deze inspanningen u in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld werd

tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp. In het vonnis werden de bewezen verklaarde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd en werd gesteld dat deze feiten getuigen “van een perverse persoonlijkheid in hoofde van de eerste beklaagde die het slachtoffer [...] verkracht en aangerand heeft en haar aldus tot willoos object van zijn eigen lustbevrediging heeft herleid, zonder zich daarbij ook maar iets aan te trekken van de traumatiserende gevolgen van zijn daden voor het slachtoffer en met totale miskenning van haar fysieke, seksuele en psychische integriteit, hetgeen in hoofde van de beklaagde wijst op een immorele ingesteldheid en op een flagrant gebrek aan respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden”. In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus relativeerde u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 10/03/2017 de feiten waarvoor u veroordeeld werd en legde u de schuld hiervan bij het minderjarige slachtoffer. U gaf bovendien aan zich niet bewust te zijn van echte fouten die u zou hebben gemaakt. Het feit dat u de bewezen verklaarde feiten, die als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden, minimaliseert en relativeert en het slachtoffer culpabiliseert, bevestigt ons inziens de appreciatie van uw persoonlijk gedrag zoals omschreven in het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 14/06/2016.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. U verklaarde wel gehuwd te zijn met een in Afghanistan verblijvende vrouw. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een kopie van een Afghaanse huwelijksakte voor. Daarnaast gaf u aan dat uw moeder, 2 broers en zus op heden in Afghanistan verblijven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden in uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren ‘nee’ antwoordde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omwille van het gebrek aan veiligheid waar u in Afghanistan woonde. U verwees naar de terreur door de Taliban en het vermeende feit dat niemand uw individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. U gaf aan dat dit zo voor overal in Afghanistan is en u nergens veilig bent. Tot slot gaf u aan dat de Afghaanse samenleving u niet meer als één van hen beschouwt, maar als christen, vermits u hier in België al 8 jaar woont, vele jaren naar school bent gegaan en hier ook al verschillende jaren werkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Het concludeerde dat u mag worden teruggeleid naar Kaboel en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

Verweerder is in de voorliggende zaak dus van mening dat de redenen van openbare orde die in de voorliggende zaak spelen zwaarder doorwegen dan verzoekers persoonlijke belangen. Hij wijst op de bijzonder ernstige feiten die verzoeker pleegde, met name verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar oud, met een bijzonder kwetsbaar profiel en door bedreiging van een wapen of erop gelijkend

voorwerp en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Hij wijst nog op het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedrag moet worden geacht te vormen voor de openbare orde. Hierbij houdt hij rekening met de door de strafrechter in hoofd van verzoeker vastgestelde immorele ingesteldheid en het vastgestelde flagrante respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden. Nog houdt hij rekening met de relativering en minimalisering van de feiten door verzoeker tijdens het gehoor voor de commissaris-generaal op 10 maart 2017, en het gegeven dat verzoeker hierbij de schuld bij zijn slachtoffer legde. Verweerder aanvaardt verder, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker in Kabul over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt en hier verder zijn leven kan opbouwen. Hij stelt dat verzoeker de kennis, vaardigheden en ervaring die hij in België opdeed kan aanwenden om in de toekomst zich elders te vestigen en te integreren.

De Raad stelde in zijn arrest van 8 april 2019 met nr. 219 544 reeds vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal, op een ogenblik dat hij zijn effectieve gevangenisstraf reeds had uitgezeten, de door hem gepleegde feiten inderdaad minimaliseerde en zelfs de schuld bij het slachtoffer trachtte te leggen. In dit arrest kan zo het volgende worden gelezen: *“Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een minimalisering van de feiten en dat hij nooit het slachtoffer van zijn daden heeft geculpabiliseerd. Dienaangaande dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 maart 2017 als volgt verklaarde: “Eerst wil ik het zo uitleggen dat ik de taal niet begreep van het meisje waarmee ik dat deed en ik dus ook niet wist ook wat haar leeftijd was en dat ze het niet wou. Iemand anders heeft gesproken met haar. Eigenlijk was het meisje een bitch. Vandaag was ze met één man, de volgende dag met een andere. [...] Ik werkte hier, ik betaalde belastingen. Ik wil geen problemen veroorzaken voor de overheid. Naast dit probleem, was er geen ander dossier tegen mij, een gevecht, een diefstal of een overval. Dan is dat OK. Als er echte fouten zijn in die jaren, een diefstal of een overval, vertel het mij dan, ik ben er mij niet van bewust.” (gehoorverslag CGVS 10 maart 2017, p. 2 en 3). Uit deze verklaringen kon de commissaris-generaal terecht afleiden dat verzoeker de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren en de schuld ervoor bij het slachtoffer tracht te leggen, alsook dat hij zich niet bewust schijnt te zijn van de impact van zijn daden hoewel hierop reeds werd gewezen in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier).”*

Verzoeker stelt thans zich te excuseren voor de fouten die hij maakte en dat hij spijt heeft, maar toont hiermee niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat gelet op verzoekers persoonlijke gedragingen er in zijnen hoofde sprake is van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat in casu zwaarder weegt dat zijn persoonlijke belangen. De door verzoeker thans geuite excuses lijken ook eerder gericht te zijn op het bekomen van een tweede kans in België, zonder dat hieruit een duidelijk schuldinzicht of een duidelijke intentie blijkt om zich te excuseren naar het slachtoffer toe. Nergens vermeldt verzoeker zijn slachtoffer of geeft hij aan zijn slachtoffer als dusdanig te erkennen. Door te stellen dat een strafrechter de gepleegde feiten enkel als bijzonder ernstig kwalificeert om zijn vonnis te motiveren waardoor geen rekening zou mogen worden gehouden met de door de strafrechter gebruikte motivering, lijkt verzoeker nog steeds de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten niet volledig te beseffen.

Verzoeker overtuigt niet dat, voor de beoordeling van het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde, het bestuur niet zou mogen teruggrijpen naar de vaststellingen die de strafrechter heeft gedaan met betrekking tot zijn persoonlijke gedragingen en ingesteldheid. Zoals reeds aangehaald, zag verweerder deze vaststellingen bovendien bevestigd door de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal.

Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die in zijn situatie kunnen aantonen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c))

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM. Er wordt ingegaan op de door verzoeker in het kader van het hoorrecht naar voor gebrachte verklaringen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van een gebrek aan veiligheid waar hij in Afghanistan woonde en de terreur van de Taliban. Hij stelde dat niemand zijn individuele veiligheid en bescherming kan garanderen en hij nergens in Afghanistan veilig is. Hij betoogde dat de Afghaanse samenleving hem als christen beschouwt, nu hij reeds 8 jaar in België woont, vele jaren naar school is gegaan en hier vele jaren heeft gewerkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. In casu oordeelt verweerder, in navolging van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 april 2017, dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Verweerder merkt nog op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker gedurende zijn verblijf in België heeft opgedaan niet verloren zullen gaan en deze door hem kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou geen enkel onderzoek hebben plaatsgevonden naar de vraag of hij na een verblijf van enkele jaren in België kan terugkeren naar zijn herkomstland.

In zijn beslissing van 27 april 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de commissaris-generaal reeds dat verzoeker met de door hem tijdens zijn verblijf in België aangebrachte elementen van integratie nog geen elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat hij als gevolg van zijn integratie een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers ingeroepen problemen met de Taliban werden eerder al ongeloofwaardig bevonden. De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Hij onderbouwde zijn standpunt als volgt:

“Naast een reëel risico op ernstige schade in hoofde van Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet lopen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is

voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, u bent een gezonde alleenstaande jongeman die, zoals u zelf verklaarde, over de vaardigheden beschikt om in België een eigen zaak op te richten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.03.2017, p. 2-4). Samengenomen met de vaststelling dat u naar aanleiding van uw gehoor in het kader van uw asielverzoek aangaf werkervaring te hebben opgedaan in een 'auto workshop' van tractors (gehoor dd. 8/088/2013, p. 8-9) kan worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met bovenstaande is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggestuurd naar Kaboel. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een verdragsluitende staat bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief moet nagaan of de mogelijkheid bestaat om veilig naar het veilige deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen alsook de mogelijkheid om zich daar te vestigen zonder dat de betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 10611/10, Hussein v. Zweden, par. 97; EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 266 en EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, par. 141). Het Hof beperkt zich bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief niet enkel tot een analyse van de veiligheidssituatie, maar bekijkt ook de socio-economische situatie of de humanitaire leefomstandigheden waarin een persoon kan terecht komen. Het onderzoekt of het 'redelijk' (reasonable) is voor de betrokkene om er zich te vestigen (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, Hussein v. Zweden, par. 97-98; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Er dient, bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, zowel rekening te worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief als met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. In het arrest MYH heeft het EHRM onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, §§ 68-73).

Verzoeker toont allereerst door erop te wijzen dat initieel bij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen intern vestigingsalternatief voor Kaboel werd weerhouden, nog niet aan dat actueel moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM indien hij zich dient te vestigen in deze stad. Het door verzoeker aangevoerde dat de situatie toen *“duizend keer veiliger [was] dan vandaag”* blijkt niet.

De commissaris-generaal ging in zijn beslissing uitgebreid in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Hij wees erop dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad en de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Er wordt niet ontkend dat het geweld ook in Kaboel slachtoffers eist, maar de commissaris-generaal stelt vast dat het geweld in de stad voornamelijk is gericht tegen de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten. De commissaris-generaal wees erop dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn en willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad. De impact van de aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Kaboel is een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is geen sprake van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel is volgens de commissaris-generaal niet dermate hoog dat elke burger die er zich heen begeeft een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad merkt op dat verzoeker voorafgaand aan zowel de eerdere beslissingen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten als de bestreden beslissing werd gehoord. Er werd hem onder meer verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen. Verzoeker verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het gebrek aan veiligheid waar hij in Afghanistan woonde. Hij verwees naar de terreur door de Taliban en het vermeende feit dat niemand zijn individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. Hij gaf aan dat dit zo is voor overal in Afghanistan en hij nergens veilig is. Nog gaf hij aan dat de Afghaanse samenleving hem niet meer als één van hen beschouwt maar als christen, vermits hij acht jaar in België woont, hier school liep en al jaren werkt, waaronder de twee laatste jaren als zelfstandige. Hij bracht in dit verband geen stukken naar voor en verwees niet naar rapporten.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat verzoeker met deze algemene verklaringen geen elementen aanbracht die de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kaboel onderhalen of maken dat dit actueel niet langer kan worden aangehouden. Het louter poneren dat men in Afghanistan als christen zou worden beschouwd omwille van zijn verblijf en integratie in België, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen, vermag ook niet de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal onderuit te halen dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat hij als gevolg van zijn integratie een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn lange verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad merkt verder op dat de door verzoeker thans bijgebrachte informatie slechts dienstig is in de mate dat zij kan worden betrokken op de stad Kaboel zelf.

Wat de algemene veiligheidssituatie in de stad Kaboel betreft, kan in de door verzoeker aangehaalde informatie worden gelezen dat in 2017 16% van de geverifieerde dodelijke slachtoffers werden geregistreerd in de stad Kaboel en dat er in 2017 sprake was van honderden burgerslachtoffers en een toename van 17% in vergelijking met 2016. Er was nog sprake van aanvallen op sjiitische moskeeën in Kaboel.

Verzoeker toont met deze informatie niet aan dat de commissaris-generaal de algemene veiligheidssituatie in Kaboel niet correct heeft beoordeeld. De voorliggende gegevens wijzen er ook niet op dat de stad Kaboel actueel alsnog een gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die zich begeeft naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico heeft op een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon. Hiermee blijkt niet dat de stad niet langer stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is en wordt de eerdere vaststelling niet onderuit gehaald dat, ongeacht het gegeven dat er burgerslachtoffers vallen, Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn. Ook blijkt niet dat de impact van de aanslagen alsnog van dien aard is dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten en Kaboel niet langer een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Evenmin blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie dat er sprake van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De door verzoeker aangebrachte informatie haalt de eerdere vaststelling van de commissaris-generaal verder ook niet onderuit dat de hoofdstad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit de voorliggende informatie blijkt niet dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De commissaris-generaal is daarnaast nagegaan of het in de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdend met de individuele kenmerken die zijn zaak kenmerken, ook redelijk is om te stellen dat er een intern vestigingsalternatief is voor hem in de stad Kaboel. Met verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 stelt hij dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De commissaris-generaal wees erop dat verzoeker een gezonde, alleenstaande jongeman is die over de vaardigheden beschikt om in België een eigen zaak op te richten. Samengenomen met de vaststelling dat verzoeker aangaf werkervaring te hebben opgedaan in een ‘*auto workshop*’ van tractors kan volgens de commissaris-generaal worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

In het kader van het hoorrecht maakte verzoeker geen melding van concrete elementen die deze eerdere beoordeling onderuit kunnen halen of die kunnen maken dat deze beoordeling actueel niet langer zou kunnen worden bijgetreden.

In enkele door verzoeker thans aangehaalde passages van rapporten kan worden gelezen dat een hervestiging in Kaboel voor ontheemden en terugkeerders gepaard kan gaan met werkloosheid, voedselonzeekerheid en moeilijkheden om een duurzame leefomgeving op te bouwen. Er moet worden aangenomen dat de commissaris-generaal dit gegeven op zich niet heeft betwist, maar in de specifieke situatie van verzoeker heeft gewezen op het gegeven dat hij de nodige zelfstandigheid, vaardigheden en werkervaring in Afghanistan heeft waardoor kan worden aangenomen dat hij wel degelijk in staat moet worden geacht om in de stad Kaboel te kunnen zorgen voor zijn eigen levensonderhoud, ook zonder ondersteuning van zijn familie of gemeenschap.

De Raad herhaalt in dit verband dat, gelet op de stukken van het administratief dossier en dit in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, geenszins blijkt dat verzoeker nog minderjarig was toen hij naar België kwam. Verzoeker verklaarde zelf ook dat hij mechaniker is en in zijn herkomstland gedurende ongeveer één jaar reeds werkzaam was als automonteur in een garage. Verzoeker geeft niet aan dat hij met deze werkervaring en vakkennis in de stad Kaboel geen werkmogelijkheden heeft die hem in staat kunnen stellen om zelf in zijn basisbehoeften zoals voedsel en onderdak te voorzien. Het is ook niet betwist dat verzoeker in België een eigen zaak heeft opgericht. Verzoeker toont niet aan dat het in zijn situatie kennelijk onredelijk is om, gelet op zijn eerdere werkervaring in Afghanistan en gelet op het gegeven dat hij de zelfstandigheid en vaardigheden heeft om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en hier zelfs een eigen zaak op te starten, te oordelen dat hij in het land waarvan hij de nationaliteit bezit in staat moet worden geacht om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker heeft een leeftijd om te kunnen werken.

Verzoeker is een gezonde jongeman, zodat niet blijkt dat enige verwijzing naar een bijzondere kwetsbaarheid voor niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande vrouwen en gezinnen met een vrouw aan het hoofd, in casu dienstig is.

Verzoeker betoogt nog dat hij enkel Pashtoen spreekt en in Kaboel Dari de voertaal zou zijn. In de door verzoeker zelf aangehaalde informatie wordt er echter melding van gemaakt dat Kaboel een stad is met een gemengde bevolking, waar de gemeenschappen wel veelal gescheiden van elkaar leven in verschillende buurten. Er blijkt niet dat verzoeker zich niet een buurt kan vestigen die vooral is samengesteld uit mensen van zijn bevolkingsgroep en met zijn taal, en aldaar kan werken. Hiermee haalt verzoeker de beoordeling dat hij in redelijkheid kan worden geacht zich te vestigen in Kaboel, ook al heeft hij er nooit verbleven, en dat er geen persoonlijke omstandigheden voorliggen die wijzen op het tegendeel, nog niet onderuit.

Verzoeker beperkt er zich toe enkele passages uit rapporten op te nemen in zijn verzoekschrift, zonder deze te betrekken op zijn persoon. Nergens gaat hij concreet in op de vaststellingen die de commissaris-generaal er eerder toe hebben gebracht om te besluiten dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel voor hem redelijk is. Van een verzoeker die niet akkoord gaat met een voor hem vastgesteld intern vestigingsalternatief mag worden verwacht dat hij aan de hand van concrete argumenten kan duiden waarom het voor hem niet mogelijk is om zich hier te vestigen. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Verzoeker argumenteert nergens waarom hij, ondanks zijn eerdere werkervaring in Afghanistan en zijn aangetoonde zelfstandigheid en vaardigheden waar hij zich in een voor hem vreemde gemeenschap vestigde en hier zelfs een eigen zaak heeft opgericht, in de stad Kaboel niet in staat zou zijn om zelf in zijn basisbehoeften te voorzien. Nu moet worden aangenomen dat verzoeker minstens gedurende zijn gehele minderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven en hij er reeds heeft gewerkt, kan verzoeker ook worden geacht voldoende vertrouwd te zijn met de Afghaanse sociale en culturele normen. Er blijkt niet dat zijn afwezigheid uit Afghanistan gedurende enkele jaren maakt dat hij zijn vertrouwdheid met de Afghaanse sociale en culturele normen heeft verloren.

Verzoeker maakt met de door hem aangehaalde informatie niet aannemelijk dat in de huidige omstandigheden de stad Kaboel in alle gevallen moet worden uitgesloten als mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief of dat dit niet langer kan worden aangenomen voor een alleenstaande, gezonde jongeman van wie kan worden aangenomen dat hij de nodige werkervaring in Afghanistan, vaardigheden en zelfstandigheid heeft om in deze stad zelf in zijn basisbehoeften, zoals voedsel en onderdak, te kunnen voorzien.

Aangenomen dat een Afghaanse burger die zich tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst wordt geconfronteerd met een aantal obstakels en moeilijkheden, waardoor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om met deze uitdagingen om te gaan van belang is, maakt verzoeker niet met concrete argumenten aannemelijk dat in zijn situatie ten onrechte is geoordeeld dat de persoonlijke omstandigheden erop wijzen dat hij in staat moet worden geacht om deze uitdagingen het hoofd te bieden.

Verzoeker citeert ten slotte de titel van een rapport van ECRE van februari 2019, waarin wordt opgeroepen om verwijderingen naar Afghanistan op te schorten gelet op de veiligheidssituatie in het land en onrechtvaardigheden in het besluitvormingsproces inzake verzoeken om internationale bescherming in Europa. Nergens gaat verzoeker echter in op de concrete inhoud van het stuk. Er blijkt niet dat de beoordeling door de Belgische asielinstanties van Afghaanse dossiers gebrekkig zou zijn. Hiermee toont verzoeker niet concreet aan dat voor hem, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, niet in redelijkheid een intern vestigingsalternatief voor de hoofdstad Kaboel kan worden vastgesteld.

Verzoeker maakt aan de hand van zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de omstandigheden waarmee hij in de hoofdstad Kaboel zal worden geconfronteerd van een dergelijke hardheid zijn dat deze hem dreigen bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat, rekening houdende met de algemene en individuele omstandigheden, van verzoeker niet in redelijkheid kan worden verwacht dat hij zich vestigt in de hoofdstaat Kaboel.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt in de huidige stand van zaken niet.

3.3.2.5. Het betoog van verzoeker omtrent de beoordeling van een *'ernstig misdrijf'* in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig in het kader van huidig beroep. De bestreden beslissing zelf spreekt zich hierover niet uit. Dit betoog is ook overduidelijk overgenomen van een andere zaak, waar er sprake is van diefstal van een gsm en een Chanel handtas.

3.3.2.6. Verzoeker betwist nog dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Hij stelt dat hij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2019, hem ter kennis gegeven op 14 mei 2019, met name door hiertegen in beroep te gaan. Hij stelt nog over vast werk en over een vast adres te beschikken.

Het met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet vastgestelde risico op onderduiken betreft een van de twee motieven die verweerder in de bestreden beslissing heeft opgenomen om te komen tot zijn beslissing dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Daarnaast heeft verweerder ook beslist om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Met verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel moet worden aangenomen dat verweerder in de voorliggende omstandigheden op redelijke gronden heeft besloten tot een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde. De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit motief wordt op het eerste zicht niet ontkracht, zodat het risico op onderduiken een overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft.

3.3.2.7. De Raad merkt nog op dat het beroep dat verzoeker bij de Raad heeft ingesteld tegen de beslissingen van 7 mei 2019 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft, zodat dit beroep het bestuur niet verhinderde om de bestreden beslissing te nemen. Een eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om op een later tijdstip kennis te kunnen nemen van de uitkomst van de beroepsprocedure tegen de voormelde beslissingen. Er blijkt niet dat zijn advocaat hem hieromtrent niet kan informeren na een eventuele verwijdering naar zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker nog in het bezit zou zijn van zijn verblijfstitel doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat zijn verblijf wel degelijk is beëindigd. In deze omstandigheden kon verzoeker bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent nog allerlei rechten te kunnen laten gelden – bijvoorbeeld om de uitkomst van de beroepsprocedure in België af te wachten en daarna een nieuwe termijn te krijgen om het grondgebied te verlaten – maar verduidelijkt niet aan welke rechtsnormen hij deze rechten dan meent te kunnen ontleenen.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Prima facie kan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

3.3.2.8. Verzoeker toont op het eerste zicht ook niet aan dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, zodat evenmin blijkt dat de aangevoerde schending van het fair play-beginsel ernstig is.

3.3.2.9. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS